

Ганна Рось

Хтось сказав М'яу?

Книга 1

Красивим може бути кожен

Навесні наша кішка кудись пропала. Маленька Тетянка всюди шукала свою улюблену кішку, в будинку, під сходами, за сараєм, за дровами, але ніде не могла знайти свою улюбленицю...

– Не горюй, – сказала бабуся, – скоро кішка сама тебе знайде.

– А коли це «скоро»? – запитала Тетянка.

– Ось тільки тато твій приїде до нас в гості та на риболовлю сходить, рибки наловить, тут наша Шуня знайдеться відразу. Іди поки, насип курочкам зерна, – сказала бабуся.

* * *

Папа не приїжджав два тижні. Шуні теж не було видно. Правда, молоко з тарілочки регулярно хтось випивав, а ось кашка вівсяна часто залишалася незайманою.

Нарешті, в чергову суботу приїхав тато. Він відразу помітив відсутність Шуні.

– Тато, а ти привіз мені велосипед? – насамперед запитала Тетянка.

– Доню, на велосипеді кататимешся в місті, а у бабусі катайся на ослику, йому ж обов'язково потрібні навантаження. А де наша Шуня, чому вона мене не зустрічає? – запитав тато.

– Тату, тату, ми тебе так чекали! Іди, лови рибку! – попросила дочка.

– Навіщо тобі рибка? – здивувався тато.

– Тату, ти рибки наловиш, тут і Шуня знайдеться. Ми її вже два тижні не бачили, – поскаржилася дівчинка.

Тут бабуся покликкала їх:

– Тетянку, бери тата, швидше за йдїть сюди, наша Шуня знайшлася!

Папа і Таня поспішили в літню альтанку, де бабуся сушила сушку з упалих яблук. У кутку альтанки на дерев'яній підлозі стояла наша Шуня, тримаючи зубами маленький пухнастий клубочок, а поруч з Шунею лежав ще один пухнастий біло-рижий клубочок.

Тетянка спочатку навіть не зрозуміла, що тримає кішка. Папа сказав:

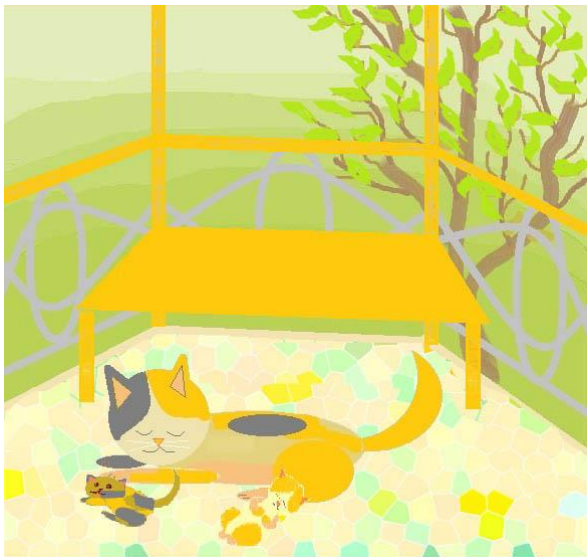
– Так, наша Шуня кошенят привела!

– Тату, тату, а звідки вона їх привела? – здивувалася дочка.

– Народила кошенят і ховала їх два тижні, не показувала, а зараз вони зміцніли, вона нам принесла подаруночок! – пояснила бабуся.

Тетянка була неслуханно рада новим кошенятам. Маленькі кошенята намагалися сховатися на животику у кішки, тикали свої мордочки в м'яку шерсть матері.

Шуня наша була триколірною кішкою з білою грудкою і красивими чорними і рудими розливами по спинці, лапкам і хвосту. А кошенята її були різними. Одна кішечка була пухнастою, біло-рудю красунею. А маленьке кошеня був шоколадно-чорних тонів, з чорною цяткою на носі.

– Яка красива кішечка! – захоплювалася Тетянка. – Яка маленька, яка пухнаста! Я назву її Красунка.

– А котика? – запитав тато.

– Котика не знаю, якийсь він страшенький.

– Нічого, – сказала бабуся, – виросте – буде красень, ось побачиш.

Бабуся принесла коробку з-під взуття, поклала туди м'яку ганчірку і переклала в коробку кошенят. Шуня теж вляглася поруч з кошенятами.

– Відпочивай, Шуню, – сказала бабуся, – піду, зварю тобі каші. А вам пирогів напечу, ось тільки

тісто поставлю.

– Ура, ура, – зрадив тато, – скучив я за твоїми пирогами!

* * *

Шуню з кошенятами залишили в спокої. Тетянка дуже скучила за татом і не відходила від нього. Вона подавала татові цвяхи, коли він ремонтував паркан, потім вони разом збирали полуницю на грядці, а ввечері Тетянка зголосилася піти з татом на рибалку.

У тата було кілька днів відпустки, тому він не поїхав, як зазвичай, у неділю, а затримався погостювати на тиждень та заодно допомогти бабусі по господарству.

Дні йшли один за другим. Кошенята підростали кожного дня. Тетянка їх постійно провідувала. Але бабуся сказала їх не носити по двору, а тільки спостерігати. Ох, як їй хотілося обійняти ці два пухнастих клубочка.

– Бабусю, ну можна їх хоч погладити? – просила онучка.

– Добре, погладь, – дозволяла бабуся.

– Бабусю, давай я наллю Шуні молока, – знову просила Тетянка.

– Налий, любя, тільки трохи.

Хоча Тетянка також любила маленького кошеня, але йому здавалося, що Красунку дівчинка любить більше. І до того ж імені у нього до цих пір не було.

– Чому я «страшененький»? – думав кошеня. – Чи не назве ж вона мене таким ім'ям. А бабуся обіцяла, що я буду гарний. Але коли? – сумував він.

Маленький кошеня вирішив пройтися по двору, щоб запитати у кого-небудь, чи можна стати красивим?

Кошеня побачив за парканом, як Тетянка каталася на маленькому ослику і весело сміялася.

– Тетянко, йди, будемо Маню доїти! – покликкала бабуся.

Дівчинка злізла з ослика, погладдила його, сказала:

– Осю (так звали ослика), погуляй поки, а піду вчитися доїти нашу козу Маню. Я ще прийду, красивий мій!

– Іа-іа, – ослик помахав головою.

Коли Тетянка пішла, маленький кошеня наблизився до ослика і запитав:

– А можна вас спитати?

– Іа-іа, – ослик знов помахав головою.

– А ви красивий?

– Тетянка каже, що красивий, – гордо відповів

ослик.

– А як стати красивим? – запитав кошеня.

– Красивим треба не ставати, їм треба бути, – сказав ослик.

– А як їм бути?

– Красивим може бути кожен, – додав ослик.

– Навіть страшненький? – здивувався кошеня.

– Навіть страшненький! – підсумував ослик.

Кошеня кліпав віями, нічого не розуміючи. Ослик збагнув, що він переборщив, що маленькому кошеняті треба все детальніше пояснити.

– Красивим треба бути не зовні, а в душі, –

почав пояснювати Ося, – треба робити хороші справи, робити вчинки, робити добро.

– Які добрі справи може робити маленьке кошеня? – перейнявся кошеня.

– Підемо, покажу, – запропонував ослик.

Ося і кошеня пішли до сараю, де Тетянка доїла козу Маню.

– Дивись, коза красива? – запитав ослик.

Кошеня подивився на козу, здивувався, що ж в ній красивого. Ось мама-кішка красива, м'яка, пухнаста, добра.

– Слідкуй, – сказав Ося і вони завмерли в траві.

Подоївши козу, Тетянка віддала бабусі бідончик з молоком, а сама почала розчісувати Маню.

– Моя красуня, – примовляла дівчинка, – зараз я тобі заплету косичку. Моя розумниця, Маняша-красуня.

– Зрозумів? – запитав ослик.

– Ні, – сказав кошеня і знизав плечима.

– Ну, Маня – красуня, тому що дає всім смачне молоко, – роз'яснив ослик, – зрозумів?

– Зрозумів, – задумливо сказав кошеня.

– Підемо сюди, – покликав ослик і вони пішли ближче до сараю.

Бабуся збрала яйця, які знесла строката курочка.

– Розумниця моя, красуня моя, – хвалила бабуся.

– Зрозумів? – запитав ослик у кошеняти.

– Зрозумів, – відповів кошеня, – я піду.

Кошеня пішов в альтанку, де стояла їхня

коробка. «Де я візьму молоко? Де я візьму яєчко? – думав кошеня. – У мене ж нічого немає».

Підійшовши до альтанки, кошеня побачив, що його сестричка Красунка забилася в куток, а до неї наближається величезна страшна ворона.

– Ш-ш-ш, – зашипів кошеня і кинув на ворону.

Ворона відступила, але хотіла клюнути кошеня.

– Ш-ш-ш, – зашипів кошеня і кинувся до Красунки, щоб закрити її своїм маленьким тілом.

